

Orb at omtale den Undskyldningsgrund, der i Almindelighed sættes for Forholdsregler af denne Natur. Det er almindeligt for Enhver, der betragter Forholdene mere fra et diplomatisk Standpunkt end fra den borgerlige Friheds Standpunkt, at ansee enhver fri Forsætning som mislig, hvor der er Spørgsmaal om Krig og diplomatiske Underhandlinger, kort sagt, om det hele Forhold til Udlandet. Der er vist meget Sandt i hele denne Betragtningssmaade, men der er vistnok ogsaa overmaade meget Usandt og Ubegrundet deri. Vi have ganske nylig havt et Exempel, som paa en slaaende Maade viser, hvorledes en fri Forsætning aldeles ikke skaber diplomatiske Underhandlinger; jeg kunde nævne flere Exemppler, men jeg vil holde mig til dette ene, som jeg troer maa staae klart for Enhver; det er den Stilling, som Sardinien har indtaget i den sidste Tid. Denne lille Stat har, ved at dets Ministerium er optraadt aabent og ligefrem, ved at det igjennem Premierministeren har udtalt sig paa en ligesaa klar som oprigtig Maade om den ydre Politik, ikke blot vundet stor Anseelse i Udlandet, men styrket sin hele indre Udvikling. Ministeriet har, ved at vise Tillid til Folket, styrket sig, og Folket er igjen styrket ved denne Tillid og ligesom blevet medansvarligt i de tagne Beslutninger. Den lovgivende Forsamling har bevilget de forlangte Summer, givet Samtykke til alle Forholdsregler, og der er ført en Kamp for og imod for hele Verdens Dine, som, langt fra at skade, har gavnet denne Stat. Dette turde være et Beviis paa, at der er meget Overdrevent i den Paastand, der atter og atter er fremsat, at man meer eller mindre maa affee fra de constitutionelle Former, naar der er Spørgsmaal om Forholdet til Udlandet. — Dette er den mere constitutionelle Side af Sagen. Jeg skal nu vende mig til Spørgsmaalet om Nødvendigheden, ja selv Hensigtsmæssigheden af Udrustningerne. Efter det almindelige Indtryk, jeg har modtaget af de Oplysninger, som Udvalget, der har haft Sammenkomst med de afgaaede Ministre, har erholdt, forekommer det mig, at det deraf klart fremgaaer, at de allierede Magter ligesaa vel som Rusland fra først af billigede

Neutralitetserklæringen, og at de allierede Magter navnlig i Begyndelsen endogsaa betragtede den med Velvilje. I Modsetning dertil synes Ministeriets Politik at have været den, vel at bevare Neutraliteten, men tillige at bevare, hvad der kaldes Kongens fuldkomne Handlefrihed, og hans frie Bestemmelse ligeoverfor de fremmede Magter, saaledes, at dersom Nogen skulde gjøre Forsøg paa at bryde Neutraliteten, da skulde den hævdes med væbnet Magt. Heraf troer jeg, at den hele Banfelighed i dette Forhold er opstaaet for det afgaaede Ministerium, og at de store Udgifter og alle de Ulemper, der have rammet vort Fædreland, ere fremkaldte. Næsten ved alle store Krige vil man see, at de større krigsførende Magter i Begyndelsen ere meget maadeholdne i deres Fordringer ligeoverfor de mindre Stater; der er endnu ikke udviklet en Kamp paa Liv og Død, Kræfterne, der brydes, ere ikke i den Grad spændte, at der gjøres den yderste Anstrengelse for at faae de mindre Stater til at tage Parti for eller imod. Ja jeg vil gaae videre: i Krigen forrige Aar viste det sig tydeligt, at de allierede Magter end ikke ønskede at hævde Krigsførelsen i den yderste Strengthed overfor Sjenden; derfor indtraadte Blokaden senere end nødvendigt, derfor herskede der f. Ex. her i Landet i nogen Tid Tvivl, om Blokaden virkelig skulde gennemføres med Strengthed; man saae endogsaa, hvorledes i det hvide Hav de allierede Magter taalte en fri Udsæls af Korn langt længere, end det havde været nødvendigt. Dette viser tydeligt, at det ikke var en Krig paa Liv og Død, der endnu fandt Sted. Paa en saadan Tid kan der vistnok ikke være Anledning for en mindre Stat til at ruse sig for at hævde sin Neutralitet. Det er muligt, at en Regering paa et senere Stadium kan stille en saadan Fordring til sig selv, og dersom den da er stærk nok til at hævde Neutraliteten, da kan den væbne sig, og det med saameget større Kraft, som den tidligere har sparet ved ikke at kaste Pengene unyttigt bort. Nu vil det sees, at alle de Foranstaltninger, der bleve truffet, de Udrustninger der fandt Sted, den Omflytning af Tropper, som foregik i Sommerens Løb, — at alt dette tyder paa, at hvis